

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/54/2016
Identifikačné číslo spisu: 1313223014
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Šramková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1313223014.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. F., bytom B., proti žalovanému ZEDNÍČEK SLOVAKIA, s. r. o., Bratislava, Nobelova č. 34, zastúpenému spoločnosťou advokátska kancelária agner & partners, s. r. o., Bratislava, Špitálska č. 10, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45 Cpr 4/2013, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. mája 2015 sp. zn. 2 CoPr 16/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 22. mája 2014 č. k. 45 Cpr 4/2013-97 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 28. júna 2013 danou žalovaným žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer trvá naďalej. Uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy (bližšie špecifikovaná vo výroku rozsudku) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 716 Eur. V trovách konania si vymienil, že o týchto rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. mája 2015 sp. zn. 2 CoPr 16/2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 28. júna 2013 danou žalovaným žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá potvrdil. Vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 10 280 Eur spolu s tam uvedenými úrokmi z omeškania, vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 716 Eur napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj s celým odôvodnením napadnutého rozsudku. Pre správnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie poukázal na to, že § 9 ods. 1 a 2 Zákonníka práce upravuje jasne, presne a nezameniteľne, kto môže v pracovnoprávných vzťahoch robiť právne úkony za zamestnávateľa. Ak v mene žalovaného ako zamestnávateľa rozviazal s navrhovateľom pracovný pomer Ing. Pavel Koutňák (hoci aj na základe platného plnomocenstva), rozviazanie pracovného pomeru je neplatné.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním, v ktorom namietal, že odvolací súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), a to tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a súčasne sa nevyporiadal so zásadnou argumentáciou žalovaného, ktorá odznela v súdnom konaní a tiež s argumentáciou v odvolaní, ako aj právny názor, na ktorom založil odvolací súd svoje rozhodnutie je v zásadnom rozpore so zmyslom a účelom zákona.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalovaný, ďalej aj dovolateľ) zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 19. októbra 2015, t. j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O. s. p. v znení účinnom do 1. januára 2015.

6. Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou je neplatné. Rozsudky odvolacieho súdu proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. Dovolanie žalovaného nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nevyplýva.

7. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené v § 237 O. s. p. Žalovaný poukazoval vo svojom dovolaní, že konanie je zaťažené vadou, ktorá bola uvedená v § 237 pod písm. f/ O. s. p., jej existencia však nevyšla v dovolacom konaní najavo.

8. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení právnych záverov, na ktorých založil svoj rozsudok vo veci.

9. Dovolací súd poukazuje na stanovisko uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a po preskúmaní veci dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

10. Z obsahu dovolania napokon možno ustáliť, že dovolateľ odôvodňoval svoj mimoriadny opravný prostriedok aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúci jeho právny záver.

11. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p., ani atribút rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

12. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.